

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

Pptk dr inż. Jarosław WOŁEJSZO

METODY I TREŚĆ PRACY ZESPOŁÓW FUNKCJONALNYCH NA STANOWISKU DOWODZENIA WOJSK LĄDOWYCH

Część IV

REKONESANS

Biblioteka Główna
Akademii Sztuki Wojennej

54303

09-054303-000-0

54303

WARSZAWA

2002

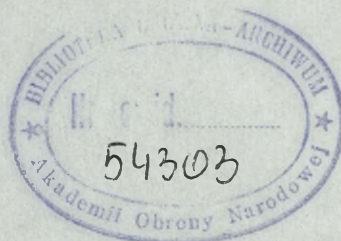
AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

**WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
INSTYTUT DOWODZENIA**

Ppłk dr inż. Jarosław WOŁEJSZO

**METODY I TREŚĆ PRACY
ZESPOŁÓW FUNKCJONALNYCH NA STANOWISKU
DOWODZENIA WOJSK LĄDOWYCH**

**Część IV
REKONESANS**

SPIS TREŚCI

WSTĘP.....	5
I. MIEJSCE REKONESANSU W PROCESIE DOWODZENIA.....	6
II. PROBLEMY ROZWIĄZYWANE W TRAKCIE REKONESANSU PO ANALIZIE ZADANIA	10
III. PROBLEMY ROZWIĄZYWANE W TRAKCIE REKONESANSU W RAMACH ROZWAŻANIA WARIANTÓW DZIAŁANIA	11
IV. PROBLEMY ROZWIĄZYWANE W TRAKCIE REKONESANSU PODCZAS STAWIANIA ZADAŃ	16
LITERATURA.....	18

WSTĘP

Cykl decyzyjny procesu dowodzenia to ukierunkowany i powtarzający się cykl myślenia i działania na wszystkich szczeblach i we wszystkich obszarach dowodzenia. Cykl decyzyjny procesu dowodzenia przebiega w czterech podstawowych fazach. Są to:

- ustalenie położenia;
- planowanie;
- stawianie zadań;
- kontrola.

Jednym z wielu rozpatrywanych problemów w czasie realizacji cyklu decyzyjnego jest planowanie i prowadzenie rekonesansu. Powinien on być prowadzony szczególnie na niższych szczeblach dowodzenia (batalion/brygada), na których wymagana jest duża dokładność działania poszczególnych elementów ugrupowania bojowego.

Zdania podejmujących ten temat są podzielone, ale nikt chyba nie kwestionuje, iż prowadzenie rekonesansu jest nikomu nie potrzebne. Wątpliwości może budzić tylko szczebel organizacyjny na którym jest prowadzony oraz miejsce rekonesansu w cyklu decyzyjnym. Niniejsza praca rozpatruje właśnie tą drugą wątpliwość. Celem tej pracy jest ukazanie –w miarę całościowe- miejsca rekonesansu w procesie decyzyjnym oraz rozpatrywanej problematyki przez prowadzącego rekonesans.

Autor niniejszego opracowania ma nadzieję, że stanie się ono przydatnym w procesie dydaktycznym materiałem dla kadry, studentów i słuchaczy Akademii Obrony Narodowej.

I. MIEJSCE REKONESANSU W PROCESIE DOWODZENIA

Chcąc umiejscowić rekonesans w procesie decyzyjnym na szczeblu brygady lub batalionu należy najpierw zastanowić się nad definicją rekonesansu.

Słownik komputerowy języka polskiego¹ podaje – *wstępne zapoznanie się z czymś na jakimś terenie, rozpoznanie stanowisk i sił przeciwnika.*

Słownik wyrazów obcych i zwrotów obcojęzycznych – *franc. reconnaitre poznać, przyznać się, badać okolice; – łac. recognoscere rozpoznać, zbadać; rekonesans – podjazd wojskowy, oddział zwiadowczy, rozpoznanie nieprzyjaciela i terenu*².

Mała encyklopedia wojskowa podaje, iż rekonesans – *to rozpoznanie terenu i nieprzyjaciela prowadzone przez dowódcę lub oficerów sztabu.* Celem rekonesansu jest skonfrontowanie wniosków, sprecyzowanych w wyniku analizy zadania oraz oceny położenia (dokonanych na podstawie mapy), z konkretnymi warunkami terenowymi i aktualnym, rzeczywistym położeniem wojsk własnych i nieprzyjaciela. Dowódca może prowadzić rekonesans samodzielnie lub, zależnie od potrzeb, z udziałem dowódców podległych mu pododdziałów³.

Leksykon wiedzy wojskowej natomiast podaje, iż *rekonesans to zapoznanie się dowódcy wspólnie z szefami rodzajów wojsk i podległych dowódców z rejonem przyszłych działań, zwłaszcza na kierunkach zasadniczych.*

Celem rekonesansu jest skonfrontowanie podstawowych problemów decyzji wypracowanej na podstawie mapy z warunkami terenowymi lub obiektem działania oraz położenia wojsk nieprzyjaciela i własnych. Niekiedy dowódca może prowadzić rekonesans indywidualnie lub tylko z niektórymi dowódcami, ofice-

¹ Komputerowy Słownik Języka Polskiego, PWN 1998.

² Kopaliński, Słownik wyrazów obcych i zwrotów obcojęzycznych, Wiedza Powszechna 1990

³ Mała encyklopedia wojskowa, Warszawa 1971, T III, s.42

rami sztabu⁴. Jeżeli czas na to pozwala, to dowódca w celu dokładniejszej oceny sytuacji może przeprowadzić rekonesans terenu.

Prowadząc analizę definicji rekonesansu, należy stwierdzić iż najbardziej trafnie przedstawił ją w swoim opracowaniu Waldemar Kaczmarek, który uważa, że *rekonesans jest to część pracy dowódcy w terenie, polegająca na skonfrontowaniu i umiejscowieniu w terenie wniosków z oceny przeciwnika oraz ustaleniu (wskazaniu) elementów zadania oraz decyzji podjętej z mapy*⁵.

W obecnych warunkach rola i znaczenie rekonesansu nie zmniejszyły się, chociaż zmieniły się zasadniczo warunki jego prowadzenia. Po zapoznaniu się z powyższymi definicjami – rekonesans należy traktować jako część pracy dowództwa brygady (batalionu) w terenie, który może być prowadzony w formie studium terenowego po analizie zadania, rozważania wariantów działania w terenie oraz stawiania zadań dla podwładnych (rys.1.). Może być również realizowany w innych fazach, etapach i czynnościach procesu dowodzenia nad przygotowaniem działań taktycznych.

Należy podkreślić, iż rekonesans – jest szczególnie konieczny na niższych szczeblach dowodzenia, na których wymagana jest duża dokładność działania poszczególnych elementów ugrupowania bojowego oraz wykonywania zadań ogniowych w obszarze bezpośredniej styczności wojsk.

Rekonesans może być prowadzony następującymi metodami⁶:

- *tradycyjną* – polegającą na konfrontacji decyzji i wynikających z niej zadań z sytuacją taktyczną (operacyjną) i terenem w rejonach planowanego użycia wojsk;
- *sztabową* – polegającą na konfrontacji decyzji i wynikającej z niej zadań z sytuacją taktyczną (operacyjną) i terenem, przedstawionym na fotopanoramie /skośnych lub pionowych zdjęciach lotniczych/ opracowanych pod względem taktycznym i topograficznym, wyświetlanych na ekranie o wielkości umożliwia-

⁴ Leksykon wiedzy wojskowej, Warszawa 1979, s.365.

⁵ Kaczmarek W., *Metodyka pracy w terenie dowództw szczebla taktycznego*, Warszawa AON 1997, s.44.

⁶ Mróz Wł., *Rekonesans dowódcy w terenie*, Warszawa AON 1991, s. 6.

jącej swobodną obserwację i prowadzenie rekonesansu w sposób zbliżony do metody tradycyjnej;

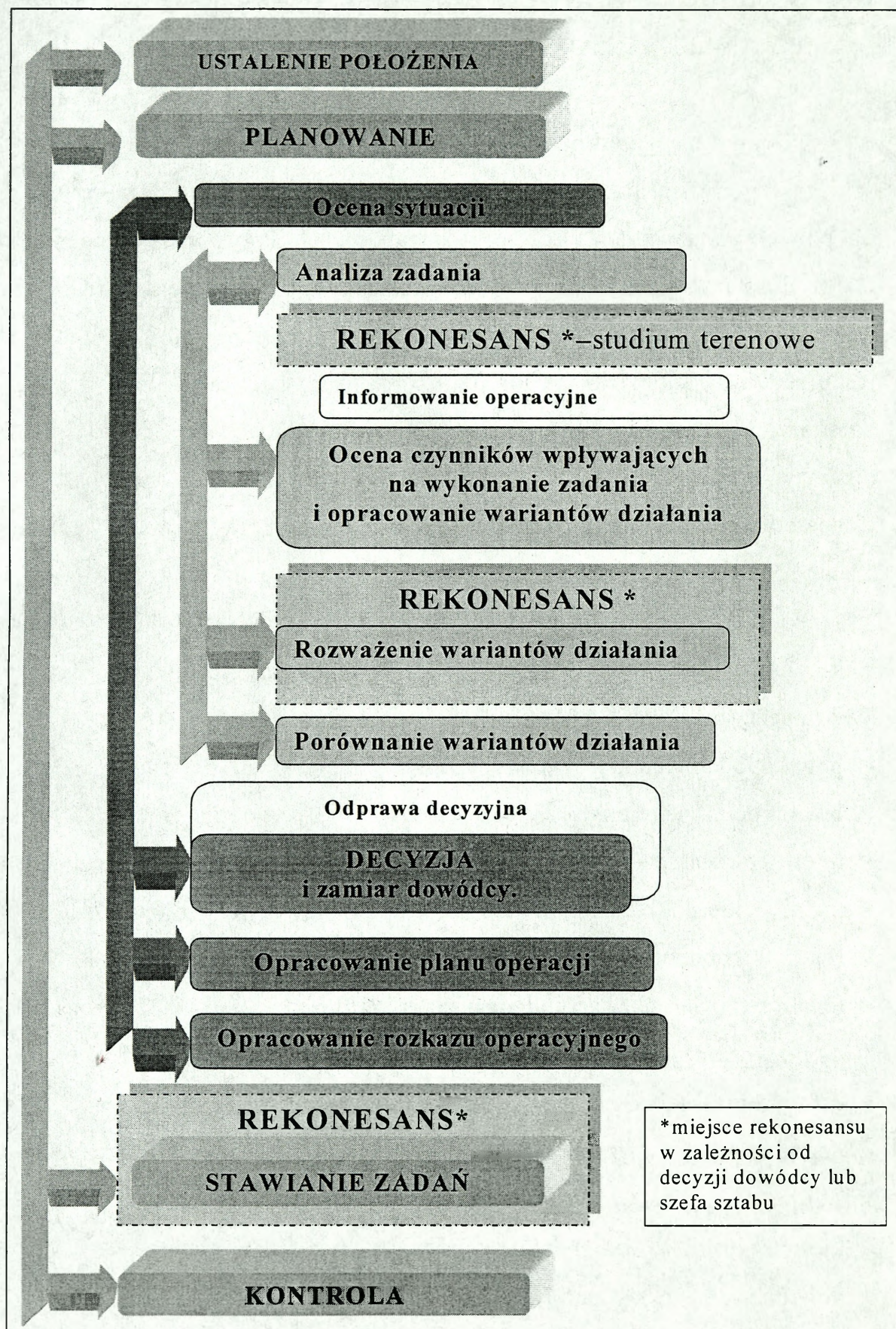
➤ **komputerową** – polegającą na konfrontacji decyzji i wynikających z niej zadań z sytuacją taktyczną (operacyjną) i terenem, przedstawionymi na mapie komputerowej, przystosowanej do obserwacji pionowej i skośnej z uwzględnieniem pól martwych, a także obserwacji terenu i jego pokrycia w trzech wymiarach oraz po zmianie poziomu wód w rzekach, jeziorach i zbiornikach.

Podstawą do zaplanowania rekonesansu jest decyzja dowódcy oraz jego wytyczne, które dowódca postawi w trakcie informowania operacyjnego.

Zespół planowania może opracować plan rekonesansu⁷ /na podstawie wytycznych wydanych przez dowódcę lub szefa sztabu w trakcie informowania operacyjnego/ w formie tabelarycznej ujmując w nim:

- cel rekonesansu;
- organizację rekonesansu, a w tym skład i wyposażenie poszczególnych grup rekonesansowych, ich ochronę, organizację wyjazdu oraz miejsce i termin meldowania wyników rekonesansu;
- miejsca, czas i treść pracy.

⁷ załącznik 1

Rys.1. Miejsce rekonesansu w procesie decyzyjnym

II. PROBLEMY ROZWIĄZYWANE W TRAKCIE REKONESANSU PO ANALIZIE ZADANIA

Po **analizie zadania** dowódca brygady /batalionu/ może wyjechać w przyszły teren działań, dokonując jego oceny, która powinna być prowadzona dla potrzeb podjęcia decyzji do działań taktycznych. Przystępują do oceny terenu, dzieli go na ocenę terenu po stronie przeciwnika i po stronie własnej.

Prowadząc ocenę terenu w obronie, zasadniczą przesłanką do jego oceny jest przede wszystkim system obrony. Dowódca brygady /batalionu/ dzieli teren na strefy. Po stronie przeciwnika prowadząc jego ocenę od zasięgu środków ogniowych, które są w dyspozycji brygady /batalionu/. Po stronie własnej dowódca brygady /batalionu/ rozpoczyna ocenę od linii przejęcia odpowiedzialności lub FEBA do tylnej granicy odpowiedzialności brygady /batalionu/.

Po **stronie przeciwnika** w obronie **dowódca** brygady /batalionu/ ocenia:

- kierunki i drogi podejścia zgrupowań uderzeniowych przeciwnika, jego możliwe rubieże rozwijania i ataku;
- prawdopodobnych kierunków uderzenia i potęgowania natarcia;
- prawdopodobne rejony rozmieszczeń zgrupowań artylerii;
- rejony rozmieszczeń SD oraz elementy rozpoznania radioelektronicznego;
- możliwe kierunki działania elementów rozpoznawczych przeciwnika;
- rejonów, rubieży dogodnych do uderzeń śmigłowców ppanc;
- dogodnych kierunków do uderzeń skrzydłowych.

Po **stronie własnej** w obronie **dowódca** brygady /batalionu/ ocenia:

- dogodne rubieże do organizacji linii FEBA;
- dogodne rejony, rubieże /punkty oporu/ obrony oraz miejsce poszczególnych pozycji obrony, linii ryglowych, rubieży ogniowych;
- kierunki i rubieże wykonania zwrotów zaczepnych ;
- dogodne rubieże użycia odwodów specjalnych;
- miejsce rozwijania SD, artylerii;

➤ szczególną uwagę dowódca powinien zwrócić na ocenę terenu pod kątem rozmieszczenia zapór inżynierskich.

III. PROBLEMY ROZWIĄZYWANE W TRAKCIE REKONESANSU W RAMACH ROZWAŻANIA WARIANTÓW DZIAŁANIA

Kolejnym miejscem w procesie dowodzenia gdzie może mieć zastosowanie prowadzenie rekonesansu to podczas **rozważania wariantów działania** w terenie. Organizatorem tej czynności jest szef sztabu, chociaż nie można wykluczyć uczestnictwa dowódcy przy realizacji tej czynności cyklu decyzyjnego. Prowadzenie rozważania wariantów działania w terenie stwarza nam dogodną sytuację oceny poszczególnych wariantach działania wojsk własnych i przeciwnika w rzeczywistym terenie. Prowadzenie rekonesansu w trakcie tej czynności jest możliwe gdy mamy wystarczającą ilość czasu na przygotowanie działań. Oczywiście w tym przypadku zgodnie z definicją rekonesansu będziemy porównywać wypracowane warianty działania wojsk własnych i przeciwnika z terenem.

Uczestnikami prowadzonej symulacji działań w terenie są przede wszystkim członkowie Zespołu Planowania oraz Zespołu Rozpoznania Centrum Dowodzenia SD brygady „prowadzący” sytuację po stronie wojsk własnych (ZP) i przeciwnika (ZR). Mogą w niej brać udział także przedstawiciele zespołów (w zależności od potrzeb) z Centrum Wsparcia Działań oraz innych stosownie do ustaleń szefa sztabu lub szefa Zespołu Planowania Centrum Dowodzenia. W zależności od posiadanego czasu, można w ten sposób „rozebrać” wszystkie warianty w całości lub tylko ich wybrane, szczególnie ważne fragmenty. Rezultatami symulacji, są wnioski dotyczące :

- zmian potencjału wojsk własnych w czasie i przestrzeni;
- zmian w ugrupowania wojsk własnych;

- potrzeb w zakresie wzmocnienia, wsparcia, rozpoznania, zabezpieczenia logistycznego;
- prawdopodobnego działania przeciwnika;
- wpływu terenu na działania wojsk własnych i przeciwnika;
- obszarów o kluczowym znaczeniu;
- decydujących wydarzeń i czasu itp.

Na podstawie powyższych wniosków warianty działania mogą zostać *przyjęte*, *zmodyfikowane* lub wręcz *odrzucone* jako nie spełniające wymaganych kryteriów.

Ustalone i zanotowane wyniki symulacji działań (szczególnie zidentyfikowane „plusy” i „minusy”) dostarczają natomiast istotnych danych do kolejnej czynności pracy dowództwa jaką jest *porównanie wariantów działania*, i w konsekwencji ustalenie *wariantu rekomendowanego*.

Należy pamiętać, iż rozważanie wariantów działania prowadzone w terenie na szczeblu brygady, będzie prowadzone tylko w wybranym obszarze, na zagrożonym kierunku, ponieważ obszar odpowiedzialności brygady jest zbyt duży do oceny z jednego miejsca /punktu/. Najlepszą techniką przeprowadzenia rozważania wariantów działania w terenie byłaby technika kierunków lub obiektów. Techniki te mogą być użyte pojedynczo lub w różnych kombinacjach, nie wykluczają zastosowania innych, właściwych dla danej sytuacji, zadania, specyfiki terenu oraz dysponowanych sił i środków.

W trakcie prowadzenia rozważania wariantów działania w terenie należy przestrzegać następujących zasad:

- obiektywizm; należy unikać stronniczości lub też sugerowania się tym „co chce osiągnąć dowódca”, nie należy też bronić bezkrytycznie opracowanych przez siebie wariantów działania;
- dokładne zapisywanie identyfikowanych wad i zalet każdego z wariantów jednak dopiero wtedy gdy staną się one oczywiste (w tym celu wykorzystuje się tabele wad i zalet wariantów działania);
- nieustanna ocena wykonalności i celowości wariantów działania, gdyż w wypadku gdyby którykolwiek z wariantów działania w jakimkolwiek etapie nie spełniał jednego z tych warunków należy go odrzucić;
- unikanie wyciągania przedwczesnych wniosków zanim nie zostaną one potwierdzone w trakcie przebiegu symulacji;
- unikanie porównania jednego wariantu działania z innym w trakcie symulacji gdyż ten krok będzie realizowany w trakcie następnej czynności - porównania wariantów działania.

Szef sztabu odpowiedzialny jest za organizację pracy sztabu, a także za prawidłowy przebieg pracy nad określeniem, rozważeniem i porównaniem wariantów działania. Z tego powodu może on osobiście kierować procesem symulacji wariantów działania. Nie bierze osobiście udziału w opracowaniu wariantów, co pozwala mu na zachowanie niezbędnego obiektywizmu, a tym samym na odgrywanie roli bezstronnego „arbitra” wobec uczestników symulacji. Jednocześnie jest on obciążony innymi obowiązkami wynikającymi z potrzeb kierowania pracą całego sztabu. Dlatego też, w przypadku zaangażowania szefa sztabu w inne przedsięwzięcia, proces symulacji może być prowadzony przez szefa ZPCD. Zasadniczym zadaniem kierującego procesem symulacji wariantów jest dopilnowanie przestrzegania przez uczestników zasad prowadzenia symulacji oraz nadzorowanie identyfikowania i zapisywania wniosków w miarę ich pojawiania się.

Oficer ZRCD w czasie prowadzenia symulacji działań „odgrywa rolę” dowódcy wojsk przeciwnika wskazując w terenie sposób działania przeciwnika w poszczególnych wariantach działania. Swoimi posunięciami stara się doprowadzić do sytuacji w której przeciwnik osiąga powodzenie. Przygotowuje prawdopodobne reakcje przeciwnika na każde określone działanie wojsk własnych zgodnie z:

- ocenionym wcześniej sposobem (sposobami) działania przeciwnika;
- jego zasadami walki;
- możliwościami sprzętu bojowego, który jest na wyposażeniu przeciwnika;
- warunkami terenowymi;
- warunkami atmosferycznymi itp.

Dokonuje także niezbędnych obliczeń potencjału bojowego przeciwnika w poszczególnych etapach działania, prognozuje jego straty i określa cele o wysokiej opłacalności zgodnie z procedurami RPPW odpowiednio do „punktu widzenia” strony przeciwnej.

Oficer ZPCD odpowiada za przygotowanie wariantów działania do symulacji, oraz za sporządzenie (uaktualnienie):

- zestawienia posiadanego potencjału bojowego (zestawienie sił i środków, które można wykorzystać do działania);
- stosunku sił i środków;
- tabeli synchronizacji do każdego wariantu działania;
- tabeli zdarzeń, które będą wypełniane treścią w trakcie symulacji.

Wybiera także (jeśli wcześniej nie uczynił tego szef sztabu lub kierownik ZP) jedną z technik do przeprowadzenia symulacji działań.

W trakcie samej symulacji prowadzonej w terenie oficer ZP:

- odgrywa rolę dowódcy wojsk własnych;
- „prowadzi” wojska własne zgodnie z symulowanym wariantem działania;
- reaguje na posunięcia „przeciwnika”;

- precyzuje miejsca i terminy, gdzie niezbędne jest określone wsparcie wojsk własnych;
- identyfikuje słabe punkty symulowanego wariantu.

Kolejny oficer ZP na bieżąco zapisuje wyniki kolejnych kroków symulacji, wykorzystując w tym celu gotowe blankiety „tabeli zdarzeń”.

Specjaliści rodzajów wojsk (ze składu CD lub poszczególnych dowódców rodzajów wojsk) uczestniczący w symulacji to przede wszystkim oficerowie operacyjni (ds. artylerii, wojsk inżynieryjnych, OPChem,) lub wyznaczeni przedstawiciele poszczególnych zespołów dowódców poszczególnych rodzajów wojsk. (ZDcyWRiA, ZDcyWInż.) w zależności od potrzeb. Każdy z wariantów działania poddają analizie w zakresie swoich obowiązków, wskazując w terenie w jaki, możliwie najlepszy sposób mogą wesprzeć wykonanie zadania. Ich zasadniczym zadaniem jest określenie realnych możliwości wsparcia i zabezpieczenia działań wojsk własnych, biorąc pod uwagę posiadane (dostępne) siły i środki, ich możliwości oraz charakterystykę w odniesieniu do konkretnej sytuacji (zadania).

Oficer do spraw logistycznych (ze składu CZDz) odpowiada za określenie wymagań w zakresie zabezpieczenia logistycznego. Dokonuje analizy poszczególnych wariantów działania aby zidentyfikować możliwe problemy w zakresie logistyki. Przeprowadza niezbędne kalkulacje oraz określa potrzeby i możliwości zaopatrzenia, remontowe i ewakuacji, biorąc pod uwagę posiadane środki.

Oficer do spraw personalnych ze składu CZDz odpowiedzialny jest za analizę wariantu działania głównie pod kątem strat w stanie osobowym. Celem tych ocen jest określenie potencjalnego poziomu strat w przyszłych działaniach oraz określenia potrzeb i możliwości uzupełnień tych strat.

Dodatkowo dąży on do identyfikacji wydarzeń, które mogą mieć negatywny wpływ na morale żołnierzy, a tym samym na ich wole walki i zdolność bojowa całych pododdziałów (oddziałów, ZT).

Wszyscy uczestnicy symulacji zobowiązani są do określania silnych i słabych stron rozgrywanych wariantów. Ma to znaczenie szczególne, jeśli symulacja wariantów działania ma stworzyć warunki do porównania wariantów działania.

IV. PROBLEMY ROZWIĄZYWANE W TRAKCIE REKONESANSU PODCZAS STAWIANIA ZADAŃ

Rekonesans można prowadzić również w trakcie fazy stawiania zadań. Dowódca batalionu lub kompanii może otrzymać zadanie na stanowisku dowodzenia brygady zmechanizowanej /pancernej/ batalionu zmechanizowanego /czołgów/, wówczas w terenie odbyło by się tylko precyzowanie zadania.

Po przybyciu dowódcy brygady /batalionu/ wraz z grupą operacyjną /oficer zespołu planowania, rozpoznania, kierownik centrum wsparcia działań/, do podwładnego, zasadniczymi problemami do rozwiązania w trakcie organizowania obrony było by:

- wybranie i wskazanie dozorów;
- orientowanie topograficzne lub taktyczne przyjęcie od podwładnego meldunku o sytuacji/;
- podanie i umiejscowienie treści zadania batalionu /kompanii/;
- *odnośnie oceny przeciwnika:*
- określenie i wskazanie w terenie prawdopodobnego charakteru działania przeciwnika;
- położenie zgrupowań uderzeniowych, możliwe kierunki podejścia oraz rubieże dogodne do rozwinięcia wojsk do natarcia;
- możliwe rubieże uderzeń śmigłowców ppanc i ewentualne ich obiekty uderzeń;

➤ rejonu dogodnego do rozwinięcia artylerii, elementów systemu rozpoznania, walki radioelektronicznej i dowodzenia;

– *odnośnie elementów decyzji dowódcy brygady /batalionu/:*

- wskazanie punktu ciężkości;
- rejonu obrony brygady /batalionu/;
- linii rozgraniczenia;
- linii FEBA;
- przebiegu pozycji przedniej /ubezpieczeń bojowych/;
- kierunki uderzeń i rubieże do rozwinięcia wojsk do wykonania kontrataku;
- rejonu zgrupowań artylerii oraz zadania realizowane na korzyść batalionu /kompanii/;
- kierunki i rubieże rozwinięcia OPpanc i OZap;
- zadania realizowane przez wojska inżynieryjne na korzyść batalionu /kompanii/;
- rejonu rozwinięcia stanowisk dowodzenia;
- inne zadania realizowane na korzyść batalionu /kompanii/.

Należy zwrócić uwagę, iż zadanie stawiane /precyzowane/ dla dowódcy batalionu /kompanii/ w terenie obejmuje tylko tę część rozkazu operacyjnego /bojowego/, która jest zdefiniowana w punkcie drugim rozkazu.

Dowódca brygady /batalionu/ **nie nakazuje** /sugeruje/, dowódcy batalionu /kompanii/ jak rozegrać walkę lub jakie przyjąć ugrupowanie bojowe.

Po zakończeniu fazy cyklu decyzyjnego stawiania zadań dowódca może sprawdzić zrozumienie zadania oraz ewentualnym wysłuchaniu myśli przewodniej podwładnego może przystąpić do organizacji synchronizacji działań.

LITERATURA

1. Kaczmarek W., *Metodyka pracy w terenie dowództw szczebla taktycznego*, Warszawa AON 1997.
2. *Komputerowy Słownik Języka Polskiego*, PWN 1998.
3. Kopaliński, *Słownik wyrazów obcych i zwrotów obcojęzycznych*, Wiedza Powszechna 1990
4. Koziej S., Łaski W., Sznajder R., *Teren i taktyka*, Warszawa 1980.
5. Kręcikij J., *Zakres uprawnień i odpowiedzialności dowódców wobec podległych im wojsk*, Warszawa AON 2000.
6. Kręcikij J., Wołęjszo J., *Rozważenie wariantów działania metodą symulacji*, Warszawa AON 1999.
7. *Leksykon wiedzy wojskowej*, Warszaw 1979.
8. Mróz Wł., *Rekonesans dowódcy w terenie*, Warszawa AON 1991.
9. *Mała encyklopedia wojskowa*, Warszawa 1971.
10. *Metody i treść pracy zespołów funkcjonalnych na stanowisku dowodzenia wojsk lądowych*, praca zbiorowa, Warszawa AON 1999.
11. *Topografia wojskowa*, Warszawa 1983.

PLAN REKONSTRUKCJI

ZALĄCZNIK

DOWÓDCA 2bz

PLAN REKONESANSU

(wariant)

Dowódcy 2bz przeprowadzonego w dniu

1.Cel :

- a) uściślić podjętą decyzję z terenem , położenie wojsk własnych i przeciwnika;
- b) uściślić zadania bojowe pododdziałów;
- c) zorganizować współdziałanie i zabezpieczenie bojowe w obronie.

2. Organizacja:

- a) skład i wyposażenie grupy rekonesansowej:

Nr grupy	Miejsce rekonesansu	Skład grupy	Środki		UWAGI
			transportowe	łącznie	
I	- punkt pracy nr 1	D-ca 2bz	WD R-2M	R-123	punkt zb. 17.00 w rej. wzg. 141,8 SDO-2bz
	500m. BOJMIE	- d-ca kcz	BWP-1		
	- punkt pracy nr 2	- d-ca 5kz			
	wzg. 162,8	- d-ca 6kz			
	- punkt pracy nr 3	- d-ca			
	wzg. 166,2	kwsp.			
II	punkt pracy	zca dcy 2bz	RD-115		
	GROSZKI STARE	- d-ca 4kz			

- b) ochrona grupy rekonesansowej:

- dwie drużyny piechoty ze składu 6kz i 4kz;

- c) organizacja wyjazdu grupy rekonesansowej:

- zbiórka wyjeżdżających na rekonesans wzg. 141,8 o 17.10. 16.08

- podział na środki transportu:

WD R-2M BWP-1 - D-ca 2bz; d-ca kcz; d-ca 5kz; d-ca 6kz; d-ca kwsp.

RD-115 - szef sztabu 2bz; d-ca 4kz.

3. Treść pracy grupy rekonesansowej

- wybranie i wskazanie dozorów;
- orientowanie topograficzne lub taktyczne przyjęcie od podwładnego meldunku o sytuacji/;

- podanie i umiejscowienie treści zadania kompanii;

– **odnośnie oceny przeciwnika:**

- określenie i wskazanie w terenie prawdopodobnego charakteru działania przeciwnika;
- położenie zgrupowań uderzeniowych, możliwe kierunki podejścia oraz rubieże dogodne do rozwinięcia wojsk do natarcia;
- możliwe rubieże uderzeń śmigłowców ppanc i ewentualne ich obiekty uderzeń;
- rejon dogodne do rozwinięcia artylerii, elementów systemu rozpoznania, walki radioelektronicznej i dowodzenia;

– **odnośnie elementów decyzji dowódcy batalionu:**

- wskazanie punktu ciężkości;
- rejonu obrony batalionu;
- linii rozgraniczenia;
- linii FEBA;
- przebiegu pozycji przedniej /ubezpieczeń bojowych/;
- kierunki uderzeń i rubieże do rozwinięcia wojsk do wykonania kontrataku;
- rejon zgrupowań artylerii oraz zadania realizowane na korzyść kompanii;
- kierunki i rubieże rozwinięcia OPpanc i OZap;
- zadania realizowane przez wojska inżynieryjne na korzyść kompanii;
- rejon rozwinięcia stanowisk dowodzenia;
- inne zadania realizowane na korzyść kompanii.

